

[Arne Bjerregaard]

lige lande – nå, den røde lampe har lyst længe, jeg er nødt til at stoppe.

(Kort bemærkning).

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg synes, at hr. Arne Bjerregaard sagde, at når nu der er krise i de andre lande, så er vi sandelig også nødt til at have det i Danmark. Jeg vil gerne spørge hr. Arne Bjerregaard: hvor står det skrevet, at vi er forpligtet til at have en krise i Danmark, fordi andre lande har det? Jeg ved ikke af, at det står i Romtraktaten eller andre steder, at det er en forpligtelse, der følger med at være med i Fællesskabet. Det har jeg ikke lært noget om, men hvis hr. Arne Bjerregaard kan vise mig, hvor det står, vil jeg gerne orienteres om det.

Så udstedte hr. Arne Bjerregaard en garanti for, at det ikke var den offentlige sektors umådeholdne forbrug og den offentlige sektors vækst, der var skyld i, at det stod skidt til. Jeg vil gerne have at vide af hr. Arne Bjerregaard, hvem der vil kautionere for denne garanti.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige om krisen, at den er et vesterlandsk problem, som er fremprovokeret af olielandene, og da olielandene ikke vil købe varer, må alle vesterlande have et underskud, fordi olielandene ophober kapital. Så kan vi slås om, hvem der skal bære dette underskud. Vi kan skubbe det fra os og sige: det skal I andre bære. Og de vil gøre det samme. Så er det, jeg siger: i stedet for at få en ordentlig aftale landene imellem og i fællesskab bære dette underskud prøver alle lande at skubbe det fra sig ved at skære ned. Og da er det, jeg siger: det er en horribel politik, som vi gerne snarest skulle ud af i Vesteuropa, hvis ikke vi vil kujonerer af olielandene. Det er jo det, vi er inde på: at lade os kujonere af dem.

Men det kræver selvfølgelig, at man ser sammenhængene i den internationale vareomsætning.

Så var der endelig den offentlige sektor, om jeg havde nogen kaution for, at det ikke var den, der var skyld i vores krise. Jeg behøver ingen kaution for det. Man kan notere af den almindelige vareomsætning, at den

offentlige sektors store forbrug både direkte og indirekte ved indkomstoverførsler har været med til at holde forbruget oppe og derved selvfølgelig da også for Danmarks vedkommende været med til at skabe os én eksport. Sådan er det jo nu engang. Problemet i 1930'erne var netop, at man havde en svagt udviklet offentlig sektor; derfor var krisen på sit højeste allerede i løbet af 1½ år. Denne gang gik der dog nogle år. Men selvfølgelig, når vi har den store offentlige sektor, bliver det vanskeligere at komme hurtigere ud af krisen. Det er så en anden side af sagen.

Flygaard (DR):

Selv om man måske nok må erkende, at krisen i Vesten er større end andre steder, er der dog også andre steder, heller ikke så forfærdelig langt fra Danmark, hvor man i dag også i høj grad kender til økonomiske problemer. Det gælder f.eks. Polen. Så jeg tror nok, hr. Arne Bjerregaards betragtninger måske var en lille smule begrænsede i så henseende.

Jeg blev i øvrigt udfordret lidt af ordføreren for kristeligt folkeparti: da han begyndte at tale om nøgler, så fandt jeg mit nøgleknippe frem, og så tænkte jeg, om jeg egentlig kunne bruge det i tilslutning til nogle bemærkninger om venstres forslag til folketingsbeslutning om budgetteringsrammer. For hvis det var nøglen til løsningen af de økonomiske problemer, så var det nok en meget nem måde at løse problemerne på.

Jeg er enig med venstre så langt, at det ud fra et pædagogisk synspunkt er meget fornuftigt, at man får en debat om retningslinjerne for de offentlige udgifter og vel egentlig også en debat om, hvorledes disse udgifter skal finansieres. Hele den problemstilling hænger meget nøje sammen.

Men hvorledes kan man så budgettere? Ja, man kan budgettere i dag således, at man med udgangspunkt i den bestående lovgivning simpelt hen med passende mellemrum foretager en fornyet beregning, der viser, hvad man vil få i udgifter i 1981 og i 1982 og i 1983 og i 1984 med en uændret lovgivning.

Men det, jeg fornemmer at venstre gør forsøg på her, er at skrive nogle budgetteringstal op, og så giver man i mange tilfælde et slag på tasken; nogle ministerier holder man altså udenfor, og det synes jeg personlig